

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI

Số 30

10 tờ

Tuần lễ từ 19-7 đến 26-7-1968

Chủ tiệm : MINH VÕ

Đầu bếp : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON

O

ỐNG NÓI : 91.905

SỐ SÓT SA NGÀY QUỐC HẠN

PHẢI LẮM CHỜ! ĐEP CẢI PHÁP TRƯỜNG CÁT Ở ĐÂY ĐI MỚI LÀ CHÍNH NGHĨA! CÒN THAM NHƯỜNG, CÒN ẪN CẤP, CÒN TỤI MÌNH ĐAU CÓ THỂ ĐỀ CẢI ĐO ĐƯỢC! MẤT VỆ SINH THÂN PHỒ!

ĐỪNG! ĐỒNG CHÍ NÓI ĐÚNG... NHỮNG CHÍ LỚN THƯỜNG HAY GẶP NHAU

QUÁI THAI QUỐC HẠN 20-7

bài của THẬP NGUYÊN

(Đề từ sáng niệm những chiến sĩ chống Cộng đã gục ngã vì lý tưởng giải phóng quê hương miền Bắc)

Tại hội nghị Giơ ne vơ, ngoại trưởng Bỉ đã cúi gằm mặt xấu hổ, lưng thưng tới bắt tay đại diện của ta khi đại diện của ta nhân danh chính phủ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, nhân danh Hồ chủ tịch, trả hết tù binh Điện Biên Phủ cho Pháp. Sau đó, hiệp định Giơ ne vơ được ký kết. Đây là chiến thắng lớn của ta, một thành công rực rỡ của cuộc kháng chiến trường kỳ.

Tôi và hàng ngàn người đã im lặng nghe anh cán VệM đầu hót tại sân vận động một tình lý vào đêm 30 tháng 7 năm 1954. Năm ấy, tôi vừa mười chín tuổi, chưa hề có một tí ý thức chính trị nào. Tôi bỏ gia đình, vào Nam một mình, không phải vì căm thù Việt

Cộng dã man mà vì tôi không chịu nổi những bộ mặt vênh vang, hỗn xược của những anh Việt Cộng về... giải phóng sau khi Pháp đã rút lui. Tôi còn không chịu nổi những bài văn bài thơ, bài nhạc sau đợt "chinh huân" của những thần tượng của tôi như Xuân Diệu, Thế Lữ, Nguyễn Tuân, Tô Vũ, Thanh Tịnh, Nghe Thế Lữ chửi Nhất Linh và Tự Lực Văn Đoàn sao mà lợm giọng thế! Vậy là, thêm máu giang hồ vật, tôi rời miền Bắc.

Ở miền Nam, không ai dạy tôi căm thù Việt Cộng, không ai dạy tôi tìm hiểu Cộng Sản (Phái viên UPI nói chúng ta thiếu lãnh tụ chống Cộng, có lẽ không ngoa). Tôi đã tìm hiểu lấy. Và tôi biết hiệp định Genève là một văn tự bán nước! (Chữ của các Bộ Thông Tin) Tôi biết Việt Minh đã

mất hết huyền thoại để trở thành Việt Cộng. Những thần tượng ỷ vệ thà nh, trung đoàn thù đờ, trung đoàn Ký Con của tôi đã chết hết, Việt Cộng đã giết họ. Tôi lớn dần và mang trong bụng cái thai quốc hận 20-7.

Cái thai, tôi và những người chống Cộng, mang trong bụng, tính tới nay, vừa chẵn 14 năm. Đây là một quái thai trong bụng tôi, trong bụng chúng ta trong bụng mẹ Việt Nam của chúng ta. Cái thai mà, vì thiếu lãnh tụ chống Cộng, thiếu đóc tờ đờ đề tài ba, không làm sao người ta lôi nó ra khỏi bụng mặc dù, chúng ta đã rặn, đã rên la, đã dọa sẽ tống nó ra. Mỗi khi, cái quái thai cựa quậy, dồng bào ta bị gục chết thể thâm, bị tàn sát, nhà cửa bị đốt cháy. Cái quái thai mọc thêm đầu

thêm tay, thêm chân quậy rối chúng ta, làm ta quặn đau. Mà chúng ta vẫn chưa tống nổi nó ra khỏi bụng.

Cứ phá nổi cái quái thai đó, cho nó băng huyết là chúng ta trở về giải phóng quê hương. Nhiều liệt sĩ đã gục ngã vì lý tưởng giải phóng quê hương miền Bắc. Để bây giờ thấy gì? Không ai muốn rặn, muốn đẻ quái thai nữa.

Người ta muốn cái quái thai hết quậy rối. Và người ta hội đàm là với nó, để nó mãn nguyện. Cả thế giới đều biết, người ta đã tống vào miệng nó cái củ cà rốt trồng ở U.S.A. Tôi viết bài này để tưởng niệm những người chiến sĩ chống Cộng đã gục ngã. Bài này không có gì đặc sắc. Nhưng tôi thích ký tên tôi. Bởi vì tôi chỉ là :

THẬP NGUYÊN

bác tiến : nàng công chúa ngủ trong rừng

20-7-1954 và 20-7-1968 ! Chẳng thời gian 14 năm, 14 năm quá ngắn đối với lịch sử nhưng lại quá dài đối với những kẻ bó xú mà đi, nói riêng, và những kẻ làm than, dọa dẫm, khốn khổ, khốn nạn mỗi mòn con mắt ngóng ngóng ngày thống nhất bằng... Bác tiến ! 14 năm oan nghiệt không một nụ cười của đồng bào ta bên kia vĩ tuyến. 14 năm tuyệt vọng, ăn thịt thỏ của đồng bào ta bên này vĩ tuyến, dù chúng ta đã có cách mạng nhân vị, cách mạng tháng 11, đảo chính, chỉnh lý, biểu dương lực lượng và lương viện quốc hội. Ở miền Nam tự do, chúng ta mơ ước gì ? Mọi thứ sẽ bày tỏ sự mơ ước đó :

— Em đã mơ gì em ơi
Lúa chín hai mùa no ấm
Chồng giết giặc về em vui

Ồi, còn niên, mơ ước nào khiếm tốn, hèn mọn hơn niềm mơ ước của người Việt Nam ! Chúng ta mơ ước chiến thắng giặc Cộng, thống nhất đất nước, hòa bình danh dự và vinh cửu. Nhưng sự mơ ước đó càng ngày càng tin dần như ngọn đèn cạn dầu. Giấy một cái máy hát vẫn giấy thiêu, khi tuyệt vọng hết giấy thiêu người ta lại vắn thêm bằng cách hồ hơo Bác tiến. Chúng ta đã dọa Bác tiến mấy lần ?

Vĩ đại nhất xôm trò nhất là lần dọa Bác tiến 20-7-1964. Lần đó, Phó thủ tướng đầu quả gáo Đỗ Mậu làm chủ lễ. Đồng bào từ những miền lân cận thủ đô kéo về « trủng trủng quân đi như sông ». Các hiệp sĩ chống Cộng Hồ Nai, Gia Kiêm về muốn không chen chân nội phải hợp mứt tinh trước đình Độc Lập. Khi thế chống Cộng mạnh hơn vũ bão, hơn thác lũ. Trống tim thúc dục, lòng người phấn khởi. Trẻ con cũng muốn đem súng cao su nhào vào đoàn người sắp về giải phóng quê hương. Sinh viên thức cá đêm không ngủ. Dĩ nhiên, không một ai thêm ngủ gở giấc trưa đến chiều để lấy sức không ngủ một đêm.

Sau ngày 20-7-1964, các thi sĩ, các nhạc sĩ của ta đã gây cảm hứng, sáng tác cả trăm ngàn bài thơ, nhạc hứa hẹn xóa mờ đường ranh giới, lấp bằng giòng Bến Hải oan cửu và nhấc người em gái ở quê hương miền Bắc hãy chờ anh em nhé, anh sẽ về nói lại tình thương vắn vắn...

Lần thứ hai là lần tướng tàu bay Nguyễn cao Kỳ cùng các chiến sĩ không quân bay ra Bắc đội bom, bắn rốc két, người ta nói nhiều về những chuyến Bắc phạt ngoạn mục và quả cảm này. Và, trong các bài báo, các bài diễn văn, hát tiếng Bắc tiến được nhắc đi nhắc lại nghe muốn vỡ tim, muốn nhào ra phở nhầy máu, muốn được làm tên lính quần dưới cờ Bắc phạt.

Nhưng chuyến Bắc tiến, Bắc phạt dần dần bị quên lãng. Vì người điện ? Không phải, vì sự phân hóa của hàng ngũ chúng ta, vì tự ái vật, vì phe đảng và vì ích kỷ. Vì tham, nhúng, thổi nạt nhiều nhất. Vì non nớt, vụng về, yếu đuối nữa. Đến nay, không còn ai thiết nói chuyện Bắc tiến. Người ta chú trọng tới cuộc hòa đàm ở Ba Lê. Có kẻ muốn tìm giải pháp liên hiệp và bắt tay Việt Cộng !

Bác tiến : Nàng công chúa ngủ trong rừng ấy đã bị nhắm mắt vì lời nguyện rủa bà tiên ác, đang chờ chàng hoàng tử tới hôn lên môi để sống dậy. Liệu các nhà lãnh tụ của nền đệ nhị Cộng Hòa có thể đóng nổi vai chàng hoàng tử không ? Xin nhắc nhở : Chúng ta đang thắng lợi về quân sự. Thắng lớn là đảng khác.

minh vô đôi thoại với nhà nước búp nhỏ đôi thoại với nhà bếp

Bà tiên ác phát một lời nguyện là tới năm đó, tháng đó, công chúa Bắc Tiến sẽ bị kim đâm vào tim. Và chết giấc. Chỉ khi nào được một vị hoàng tử cúi xuống, hôn một phát, công chúa Bắc Tiến mới tái sinh. Bà tiên gian ác, chí sĩ Minh Vô đã luận bàn, là tham, nhúng thổi nạt, bè phái, nhu nhược, yếu kém, tự ái, đố kỵ và ý lại. Nhưng không phải chỉ một mũi kim đâm vào tim công chúa Bắc Tiến đâu. Hàng ngàn mũi kim đã đâm vào tim, phổi, dạ dày, ruột non, ruột già công chúa Bắc Tiến của chúng ta. Người Mỹ nhập cảng kim nhân hiệu USA. Và những ông lãnh tụ « dờ mi tốc dờ mi phu » cầm kim đâm vào tim, nghe người Mỹ xúi bèn đâm kim vào cả... rốn công chúa Bắc Tiến. Rồi đổ vạ là chính công chúa của chúng ta muốn ngòm củ tỏi !

Dù sao, công chúa Bắc Tiến đã đang nhắm mắt ngủ một giấc ngủ có đơn giữa rừng già gai góc. Ta chẳng nên trách móc những kẻ đã làm nàng chết. Hãy hy vọng, ngày nào đó, thật gần, một vị hoàng tử (đừng là hoàng tử Mỹ), một Nguyễn Huệ chẳng hạn, đi săn lạc bước giữa rừng, gặp xác công chúa mí miều, tiều tụy hay sót thương, cúi xuống hôn một nụ. Để công chúa Bắc Tiến sống dậy, lộng lẫy, huy hoàng cho thần dân mở hội giải phóng quê hương.

Khốn nỗi, vị hoàng tử còn ở tận góc biển chân trời. Cứ theo phái viên UPI thì, từ hai mươi năm nay, chúng ta vẫn chưa có nổi một lãnh tụ chống Cộng ! Đau quá là đau. Lãnh tụ, dưới con mắt phái viên UPI, chắc chắn, phải là lãnh tụ đủ mười phần người. Chứ lãnh tụ chống Cộng chín phần khí một phần người, lãnh tụ chống Cộng bằng mồm, lãnh tụ chống Cộng kiếm trúc, lãnh tụ chống Cộng đớp đó là thì chúng ta không thiếu. Thừa thãi có thể xuất cảng được. Ông nghị viên Phan Ngộ là một lãnh tụ chống Cộng. Ông nghị sĩ Vũ Minh Tràn là một lãnh tụ chống Cộng. Ông đốc rang Hoàng cơ Bình là một lãnh tụ chống Cộng. Ông Nguyễn Gia Hiến là một lãnh tụ chống Cộng... Nhưng tí lãnh tụ chống Cộng kể trên, ở nước ta, đông hơn ruồi nhặng. Họ đã làm gì ? Chẳng làm được con mẹ gì cả. Ngay ông chủ tịch Liên Minh Á Châu chống Cộng là đốc Quát (Phan Huy Quát đó) đã chán nghề chống Cộng. Thì làm quái gì còn lãnh tụ chống Cộng ở đất nước này ?

Nói thật, đất nước này chỉ có ông Ngô Đình Nhu tạm tạm làm lãnh tụ chống Cộng được. Nhưng ông Nhu đã bị chọc tiết như heo chó trong chiếc M113. Sau khi ông Nhu chết, các lãnh tụ Trần Văn Đôn, Đỗ Mậu vẫn vắn... định chống Cộng. Chỉ tiếc chỉ quý vị ấy lớn nhưng tài quá nhỏ. Thành ra nền chống Cộng tàn dân, « tàn cần theo khúc nhạc chơi vơi ». Đến nỗi, từ Bác Tiến, Bắc phạt biến thành hòa đàm danh dự. Chúng ta không còn mong ngày về giải phóng Hà Nội nữa.

Lãnh tụ chống Cộng của tôi ơi ! Hoàng tử sẽ hôn lên môi công chúa Bắc Tiến của tôi ơi ! Ông ở đâu ? Người ở đâu ? Liệu có người không ? Để tôi thập đèn mắt chờ đợi.

vâng, quả thật bác tiến nàng công chúa ngủ trong rừng già gai góc ấy

Chí sĩ Minh Vô xả láng hoan nghênh sự liên minh của các đảng phái, lực lượng, mặt trận, khối đồng ở Giao Chỉ để mần cách mạng xã hội, tình nguyện xiết chặt hàng ngũ sau lưng Nguyễn Tổng thống. Đồng thời, nguyện trung thành và ngoan ngoãn và tin tưởng ở tài leo lái con thuyền dân tộc của Tổng thống anh minh. Đây là điểm son của nền đệ nhị Cộng Hòa, cũng như ở đức độ của Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu nữa. Trước Tổng thống Thiệu, các đảng phái « một mình một chiếu thành lơ lửng », tình thoảng còn chửi bới nhau loạn châu chấu. Từ ngày hào quang người sáng tỏa, các đảng phái tụ lại, quý mọp. Thế là từ nay, ba cái đảng liên minh mí nhau đừng có hồng đối lập nữa, như có bị đồ vô ốc hay bị găm xương bò. Chí sĩ Minh Vô cũng nghị mở trường đua cá ngựa, mở Bình Khang đảng lấy tiền nuôi đảng phái quy thuận cho no nê. Hễ no nê mập ú là hết muốn đối lập. Trong khi đó, trang quốc mầu Thập Thành, chủ tịch Phán Giao Chỉ, Viện trưởng Ngã Ba Chuồng Chó nói về sự đau khổ của nạn nhân chiến cuộc. Một cuộc thảo luận bèn xảy ra. Từ cứu trợ tới hình phạt tham nhũng và lộn tung pheo...

KHI một thợ chơi bầy tỏ quan diêm không có con cái thì cái hình phạt nhất bọn tham nhũng vào chuồng khi và thả khi về rừng để « con em ta » đến coi, lấy đá chơi chúng, bị lạc vào sa mạc buồn tênh. Các em thợ chơi bình dân nghệt mặt ra, lúng túng. Từ bao nhiêu năm nay, tệ trạng tham nhũng đã làm lúng túng các chính phủ ta cũng đến như sự lúng túng của các em thợ chơi là cùng. Xứ từ bỗng biến thành con ngáo ộp. Con ngáo ộp không làm dứa trẻ sợ khi mẹ nó dọa nó nữa. Hình phạt xử tử đã làm trò cười cho bọn tham nhũng.

Bà mẹ xi con ị. Dứa bé ngoan cố, đã không chịu ị. Bà mẹ dọa nó :

— ị đi mầy, ị đi không tao gọi con ngáo ộp nó vào nó cắn đứt con cu mầy bị rờ.

Dứa bé sợ quá, vãi « kít » liên. Lần sau, nó lại ngoan cố. Bà mẹ lại dọa. Dứa trai, chả thấy mông xù ngáo ộp đâu, dứa bé ré lên cười hình hích, hung húc, hi hi, hê hê. Từ đó nó cóc sợ ngáo ộp nữa, nó coi ngáo ộp như « kít » nó. Để dân mặt gian thương, tham nhũng, các chính quyền trước đây đều dọa xử tử. Pháp trường cất dựng ở các công trường các thành phố Giao Chỉ. Thoạt đầu, gian thương và tham nhũng sợ thấy bố, chúng nó. Riết rồi chúng nó thấy nhà nước chỉ dọa và pháp trường cất dựng lên làm cảnh lấy diêm với đám dân ngu ngây thơ cụ, chúng bèn hết sợ. Tiếp tục ăn cắp. Ăn cắp đến gần ốm tở quốc, nhà nước lại dọa tận diệt tham nhũng. Nhà nước lúng túng. Bởi vì đứt giây động rừng. Bởi vì, Giao Chỉ đông ăn cắp của công quá. Bởi vì, vì tình đoàn kết (hời ơi tình đoàn-kết) dân tộc, một người liêm khiết, thức thời, không nở phóng tay. Thế là tham nhũng càng ngày càng nhiều, liên kết với nhau làm những quả dứa hít hội đồng.

Một nhà văn hài hước đã sợ cái sự diệt trừ tham nhũng sẽ diễn y hết hoạt cảnh bài trừ hít tở phe của triều mạt Thanh bên Trung Quốc. Thuở đó, đầu, Tàu hít kỹ lắm. Vua, quan, sĩ thứ, người trong nước đều hít tở phe. Chỉ vì cái xe cái tàu mà con sư tử Trung Hoa bị liệt quốc mũi lỗ xâu xé, chia cắt. Muốn mạnh khỏe, muốn dứt khoát cái ngạch cảnh búng ra sái, đá ra đầu lạc, nhà nước bèn mở chiến dịch bài trừ hít tở phe. Một nhà hài hước Trung Huê đã diễn tấu một buổi xử chém một tên lính Tàu hít tở phe như vậy :

— « Khi viên quan ra trước pháp trường đọc bản án và khuyên binh sĩ hại câu : « Trai tráng sĩ cũng xo vạt rứt cổ Gái thuyền quyền cũng bưng ông da chì ». Trước khi đao phủ hạ đao, viên quan sợ ý quên kẹp nách. Thế là cái dọc tàu, khẩu AK 50 rơi bổ nó xuống đất. Kể từ tội vì hít tở phe được tha bổng. Hấn trở về, tiếp tục hít tở phe

Nhà văn hài hước mà tác giả Giao Chỉ For Rent kể trên sợ rằng cái sự giết tham nhũng ở xứ ta nó cũng giống sự giết hít tở phe xứ Tàu. Hóa cho nên, các chính phủ trước đã cóc dám dờ trở diệt tham nhũng quyết liệt. Nền đệ nhị Cộng Hòa của chúng ta do Tổng thống anh minh Nguyễn Văn Thiệu lãnh đạo, có thêm Phó Tổng thống lúc nào cũng có thể chửi được những thằng ăn cắp và Kim Mao Sư Vương « ngồi buồn gãi dái, dái lẩn tẩn » với thanh Đờ Long đao và Chương môn Thiệu Lâm Xá Lợi tự với cây Thiên Trượng, chúng ta hy vọng, công cuộc tiêu diệt tham nhũng sẽ vô cùng ngoạn mục.

Bây giờ, nói về trang quốc mầu Thập Thành lấy làm một sự chấn mớ đời khi thấy các em thợ chơi bình dân đi quá xa vấn đề cứu trợ do Viện Phán Giao Chỉ chủ trương. Trang quốc mầu Thập Thành hết lóa :

phóng sự
sống sượng

thương sinh

— Kíp xai lơn xơ ! Kíp xay lơn xơ !
Các em thợ chơi bình dân « mắng phứ lời kêu gọi giữ im lặng của bà chủ tịch. May quá bà chủ tịch bên nhớ tới cái chuông cà rem. Bất chước nhĩ vị chủ tịch lưỡng viện quốc hội Việt Nam Cộng Hòa là hai bộ lão Nguyễn Văn Huyền và Nguyễn Bá Lương bà chủ tịch lập Thành lập lia lia. Tiếng chuông cà rem hấp dẫn lạ thường. Nó gọi cho người ta cái sự mát cà rem cây chùn chụt, cái sự liếm cà rem cây ngọt ngào. Nên chỉ, nghe tiếng chuông cà rem, quý vị dân biểu, nghị sĩ dù đang chửi nhau chí chạt, đang ăn tục nói phét lia lia, đang tranh đấu bằng mồm háng đi cái con cà cuống, cũng đều phan nh (thắng đó) miệng lại. Noi gương phan miệng của quý vị dân biểu, nghị sĩ, các em thợ chơi bình dân nhất tề phan hết mồm. Chuông tho bồng im lặng, nghiêm trang hơn cả nghị trường nhà hát nhơn.

Bà chủ tịch (cô Thập Thành cũng chủ tịch như ai thợ chó gì nhầy) Thập Thành nói :

— Cám ơn các chị em. Chúng ta phù phiếm quá đi thời giữa cái lúc đồng bào đang nheo nhóc ở các trạm tiếp cư mà chị em ta còn đầu hót nhưng những phóng có được cái tích sự gì. Tôi đã tạm cho đình bản tuần báo Hương Yêu Thứ báo không nói lên được một cái gì cho Hội Phụ Nữ Giao Chỉ thì xuất bản làm quái gì nhỉ? Tuần báo Hương Yêu không thể là tuần báo để các chị em ta tập viết văn hay thuê lủ bởi bút viết văn ký tên ta trước mắt chúng ta, vô số vấn đề xã hội quan trọng. Tại sao chỉ một bà đốc Nguyễn Văn Lạo lo bảnh mí, cá mèi cho các chiến sĩ và đồng bào nạn nhân? Báo bổ đảng truyền Liên Xô, đảng văn nghệ phù phiếm phục vụ ai? Tôi còn chút hiềm si nên đã cương quyết đình bản tuần báo Hương Yêu. Báo do tôi chủ trương không phải là cơ quan kinh tài nuôi mấy thằng nhà văn thất thòi, mấy nhà lý thuyết không tưởng. Ngày mai đây, chị em có biết ngày gì không?

Một thợ chơi dợ tay :

— Em biết ?

Bà chủ tịch Thập Thành hỏi :

— Ngày gì ?

— Ngày « cát tố dzuy » !

— Không, ta phải quên ngày quốc sĩ đó đi vì ta có thêm ngày quốc sĩ nữa. Đó là ngày 20-7, ngày thực dân Tây cầu kết với Cộng Sản chia cắt đất nước thân yêu của chúng ta làm hai mảnh. Miền Bắc là mảnh xi lạp. Miền Nam là mảnh xú chen.

Cả Chuông Chó phao nhào :

— Ở nhầy, ngày quốc hân ! Thế mà suốt nửa mình cuồn bu nó mất. San ngày kỷ niệm 20-7 tổ chức hội 1963 do trung đầu quả gáo Đỗ Mậu chủ lễ thật linh đình thì rồi âm thầm, quên lãng. Tại sao vậy ?

Thập Thành đáp :

— Vì không ai còn hứng nói chuyện Bắc tiến nữa chứ sao ! Mẹ bố cả cái cụ Hồ nhà chúng nó nữa. Gồm cái anh cụ Hồ mới thổi chừ, ngày giỗ tổ của anh cụ Hồ thì anh cụ Hồ dách nhớ, lại đi nhớ ngày « cát tố du » của Tây.

Một thợ chơi cười hé hé :

— Bà Chủ tịch em ơi cả cái nhà anh cụ Hồ nữa em à ?

Thập Thành phưỡn ngực :

— Cứ tôi sợ gì ai ! Tôi chỉ sợ Lê Phải và Chính Nghĩa. Tôi cũng sợ những nhà cáca mạng chân chính, những lãnh tụ ra cái « ôn người ».

— Tôi tưởng chị em ta khoái... cụ Hồ chứ. Không có cụ Hồ chiếu cố, chúng ta đội liền.

Chuông Chó sửa âm ý :

— A, cái nhà chị kia khoái cụ hả ? Thân Việt Cộng ra mặt. Yêu cầu đưa nó ra tòa án mật trận.

Nhưng thợ chơi khác phụ họa :

— Buông sông cái quần ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng sản đi !

— « Phan » hay « Phan » cái đã. « Cụ Hồ » mà tôi yêu, mà thiếu sự chiếu cố thì chúng ta đối không phải là cụ Hồ, chủ tịch nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa tức

bù nhìn coi đưa trong An Nam Đô Hộ Phủ Bắc Kỳ. Hân chị em còn nhớ ngày Bùi Chu, Phát Diệm vùng lên chống Cộng ? Ngày ấy, dân Bùi Chu cầm thù Cộng Sản ra rít. Họ đã gọi cái của quý đờn ông là... « cụ Hồ » và mấy ban chớ là du kích Vem Vay « cụ Hồ » tôi diễn tả nơi đây, chính là « cụ Hồ » của khứa !

Chuông Chó hoan hô nhiệt liệt.

— Chị là chiến sĩ chống Cộng sâu sắc nhất thế giới.

Trang quốc mầu Toàn Thành khoái tí :

— Chúng ta không thể mất nước về tay bọn Việt Cộng được. Cái sự này không phải là do mấy nhà dân biểu nhà hát nhón vác mặt đi giải độc ở Âu Châu. Mà do biệt tài chống Cộng của chị em ta.

Khi không còn ai nói chuyện Bắc tiến, khi người ta chỉ nói về hòa bình huề đằm, người ta thổi chừ và chán nản chuyện Bắc tiến, đây là lúc chị em ta bàn chuyện Bắc tiến. Tôi sẽ xin phép chính phủ, lập một sư đoàn Bạch Mi để có lực lượng dọa Việt Cộng. Tôi không chủ trương chống Cộng bằng mồm như các ông nghị cục, nghị hân Đỗ Thiêng. Phải có lực lượng hậu thuẫn lớn, mạnh, to, dai, rậm rạp thì Việt Cộng nó mới ngán. Tại sao VC lại sợ hai đảng Đại Việt và Việt Nam Quốc Dân Đảng ? Ấy là vì hai đảng này có hậu thuẫn thật sự. Chừ không phải chỉ có nước bọt.

Một thợ chơi hét lớn :

— Tôi có một ý kiến chống Cộng.

Thợ chơi này thao thao :

— Tại sao bọn Việt Cộng chúng nó biết thả người của chúng nó vào vùng của chúng ta làm ung thối xã hội ta, làm loạn xì ngầu. Mà chúng ta không biết tương kế tựu kế. Theo ý tôi, chúng ta hãy thối khoán thị trường cho Phi Luật Tân và Đại Hàn. Mỗi chị em chúng ta phải là một chiến sĩ chống Cộng kim la, lực củ đinh tiêu p'áo, bê ni xin lin chào t'ua. Rồi chúng ta tình nguyện trốn ra bưng, tình nguyện hô lý cho bọn Giải Phóng Miền Nam. Việt Cộng thiếu chất máu, vợ được chúng ta là chúng nó bắt ủng hộ lia lia. Thế là chúng nó vô mẹ nó ống khói, nằm trong xô rùng mà rên la, hét đi ăn cướp, đốt phá. Quân đội ta chỉ cần hành quân sơ sơ cũng thộp được chúng cả bầy như những bầy chó ghê. Một thợ chơi khác bổ túc ý kiến trên :

— Đón ỷ, đón ỷ lăm. Chiến tranh này là chiến tranh ý thức hệ mà cũng là chiến tranh hệ. Ta phải làm thế mới được. Tại Việt Cộng bị hột soài xung to, sức mấy vác súng chạy nổi. Nếu sư đoàn Bạch Mi của chị em ta thực hiện nổi kế hoạch này, chúng ta sẽ là những đứa con yêu của tổ quốc. Chúng ta sẽ hãnh diện vì chúng ta hy sinh cho đất nước thật sự chứ không phải chỉ hy sinh cái lỗ mồm. Và rồi khi yên bình ra tranh cử dân biểu, nghị sĩ, nghị viên, chúng ta sẽ đắc thắng vẻ vang. Chúng ta có cần về với thành tích và chiến đấu trên giầy tờ.

Xã hội chuông chó đực bưng c'á bằng những bộ đước chống Cộng. Chính ở nơi đây, các chị em khơi lại đồng tro tàn Bắc tiến đã ngội từ khuya. Đấy quý vị xem chị em chuông chó kỷ niệm ngày quốc hận 20-7 một cách thiết thực như thế đấy.

Tác giả lý lăm hãnh diện vô cùng. Ta đã hãnh diện vì nước ta có bốn nghìn năm văn hiến, có lưỡng viện quốc hội, ta còn hãnh diện nước ta có chuông chó, chú là với những con đười nguyên chống Cộng dân chiều và sã sãng hy sinh cho tổ quốc.

(KỶ SAU TIẾP)

TRONG HỌ NGOÀI LÀNG...

MỒ BÁO rêu rao

• Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mần cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắp đôi nơi

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Trình bà con làng nước hay :

TỪ CHIẾC THUYỀN THÈ

THAO CỦA GIÓ KHƠI...

Hân bạn đọc còn nhớ, trên Phú De Giao Chỉ, năm ngoái, Con Ong đã vì chủ quyền quốc gia, viết một mẩu bài lưu ý ông toàn quyền Bun Ke về chuyện một công dân khốn lịn của ông đã chơi cái trò ăn quyt sau khi dựng vỡ thuyền thè thao của Gió Khơi. Mới đây, bác sĩ Bùi Duy Tâm có viết cho Con Ong một bức thư cảm ơn và cho biết công dân Mỹ khốn lịn nó đã bị xức qua Giao Chỉ đến năm chịch ngàn và xin lỗi Gió Khơi vung tí mọt.

... ĐẾN BÁO SINH VIÊN THÂN CỘNG

Gần nhất, ba số Con Ong trước, Con Ong đã thẳng thừng đối lập với nhà nước, kể từ đ'ng vào hàng lưỡng viện quốc hội khi tờ báo mang tên Sinh Viên thân Cộng, phá hoại an ninh quốc gia xuất hiện. Quốc hội l'eo với nhà nước. Kết quả, bọn nhỏ con Việt Cộng ăn núp trong Tổng Hội Sinh Viên bị cảnh sát đặc biệt vờ và mông xừ Vũ Khánh, kẻ vượt quyền thượng cấp, cho phép một tờ báo chửi cha chế độ Cộng Hòa, cũng bị vô luôn. Mần sau chắc còn cụp lạp vì cảnh sát đặc biệt đang đi tra.

Nếu kể ra, Con Ong đã chơi Việt Cộng, bè lũ thân Cộng, tham nhũng, thổi nát toi bởi hàng trăm quả này lửa, tàn nhân. Để làm gì ? Để xây dựng đất nước. Để ăn cái giải gì ? Để bị đe dọa, t'ê bị lưu ý ! Con Ong bỗng biến thành Lệnh Hồ Xung, Cộng Sản cầm thù, Quốc Gia ghét bỏ. Nhưng tất cả đều phải công nhận Con Ong có l'ua khi chiến đấu Con Ong không hèn nhát, không chừ thuê đánh mướn. Mọi bài báo của Con Ong đều có kí lô lớn, nhỏ.

Hóa cho nên, đầu có bị trừ ếm, Con Ong cũng cóc sợ. Con Ong có chính nghĩa. Nhân dân ủng hộ Con Ong. Con Ong chỉ là đ'ay t'ý của nhân dân chống Cộng, chống tất cả mọi hình thức nô lệ, chống tham nhũng, thổi nát, bè phái. Bởi vì, Con Ong có cái thể nhân dân. Chỉ những kẻ khinh thường dân, ngu xuẩn, ích kỷ mới dám bốp chét tiếng nói trung trực của nhân dân. Con Ong thách thức những kẻ đó, thách thức nhữn kẻ dám giết chết những người chống Cộng.

CÓ PHÁ HOẠI VÀ

NHAM NHỜ KHÔNG ?

Đây không phải là những lời nói với những kẻ toan bit mồm Con Ong. Mà là những lời thưa cùng bạn đọc. Qua 30 số Con Ong nhỏ bé, bạn đọc có thấy anh em chúng tôi phá hoại và nham nhờ không ? Làm báo « chửi bới », nếu biết lợi dụng sự « chửi b' i » có « ép phê » của mình, chúng tôi đã giàu lớn. Ấy vậy mà Con Ong chỉ mang lại cho chúng tôi đủ tiền cà phê, phở và xì phê còm mồi chiều thứ bảy. Từ chủ nhiệm, chủ bút tới biên tập viên (cả thầy 4 mạng), tháng nào tháng ấy vẫn trong tình trạng ABC nhà không có đi ở thuê.

30 số báo trào phúng ! Đó là kỷ lục của những người làm báo trào phúng ở Việt Nam ? Đi ai làm nổi trên 20 số báo trào phúng tại xứ sở này ? Thế mà chúng tôi đã làm nổi 30 số. Chúng tôi tự hào và mãn nguyện lắm rồi. Bây giờ, ai muốn, ai giỏi, ai đủ kí lô bít mồm kiếng vo ve của nhân dân đối khổ hậu thù Cộng Sản, hãy cứ bít đi, Con Ong cóc cần.

Trình bà con làng nước hay.

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

MỒ BÁO

NOC ĐOC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐUÔI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CẢ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CẠO

HIỆP ĐỊNH GIỜ NEO

là cái chó gì mà cả thế giới đều nhắc đến

Từ 14 năm qua, cả thế giới luôn nhắc nhớ tới Hiệp định Giờ Neo. Nhất là bây giờ, nhiều người đang đề nghị giải quyết cuộc chiến tranh hiện tại trên căn bản hiệp định Giờ Neo 1954. Nhưng Hiệp định Giờ Neo là cái chó gì mà nhiều người nhắc thế?

Sau đây, bản báo Chủ bút Ma Bùn, sau khi tham khảo ý kiến của Giám đốc Chánh trị Ma Cạo, xin lược trình những nét chính của cái gọi là Hiệp Định Giờ Neo 1954

Hội Nghị Giờ Neo về Đông Dương kéo dài từ tháng 4-1954 đến tháng 7 năm 1954.

Gồm có 9 nước tham dự là: Anh, Mỹ, Nga, Trung Cộng, Pháp, Quốc Gia Việt Nam, Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa (Việt Minh), Miên và Lào.

Lúc Hội Nghị mới khai mạc, Chính phủ Laniel của Pháp trao cho Ngoại trưởng Bidault toàn quyền thương thuyết. Nhưng khi tới bàn hội nghị, trong túi ông Bidault có sẵn kế hoạch Vautour, chủ trương nhờ Mỹ can thiệp để cứu vãn Điện Biên Phủ.

Ông Bidault rất cứng rắn, không muốn thương thuyết. Vì thế người ta tưởng thế nào hội nghị cũng tan vỡ. Nhưng Mỹ không chấp thuận kế hoạch Vautour. Điện Biên Phủ mất ngày 7-5-54, dư luận cả thế giới xôn xao. Pháp bị thiệt cả thảy 16.000 quân, may ngàn chết, trên 10 ngàn và 1 ông Tướng bị bắt sống. Tại Giờ Neo ngoại Trưởng Nga Molotov tố cáo Bidault không muốn thương thuyết. Trong khi ấy, vì quá kiệt quệ, Việt Minh rất muốn thương thuyết. Pháp bị vỡ Điện Biên đau quá, cũng rất muốn thương thuyết. Quốc Hội Pháp bên lật nhào chính phủ Laniel. Ngoại trưởng Bidault bị cho về nhà dưới gà cho vợ. Ngày 18-6-54, Mendes France được tấn phong làm Thủ Tướng, hứa chắc nếu không giải quyết chiến tranh VN trước 20/7 thì sẽ từ chức.

Thế là Mendes France hục đầu vào vận động cho Hội nghị Giờ Neo thành công. Lúc đầu, Pháp cam kết nhiều lần với chính phủ Quốc Gia VN, là không chọn giải pháp chia đôi đất nước. Nhưng sau, chính Phạm văn Đồng, lãnh đạo phái đoàn Việt Minh khôn lặn đã đề nghị cắt đôi Việt Nam. Và đời cắt ở vĩ tuyến 13 (ngang Quy Nhơn). Mendes France tính cắt ở vĩ tuyến 18 (ngang Đông Hải). Sau, Chu Ân Lai, Ngoại Trưởng Trung Cộng bắt Việt Minh nhượng bộ, đời

cắt ở vĩ tuyến 16. Mendes France vẫn đòi cắt ở vĩ tuyến 18.

Cối cùng, tới chiều ngày 20-7, Molotov, Ngoại trưởng Nga mới lấy giọng anh chị bảo Phạm văn Đồng rằng:

— Thằng Chu Ân Lai nó đã bắt chú nhượng bộ ba vĩ tuyến. Bây giờ, anh chỉ xin chú một vĩ tuyến nữa thôi. Hãy cắt mẹ nó ở vĩ tuyến 17 cho được việc.

Phạm văn Đồng cúi mặt không dám phản đối, sợ bị ăn bạt tai của đàn anh Molotov. Mendes France đành hoan hỉ cười rùi. Lúc bấy giờ là 17g 30

ngày 20-7. Chỉ 15 phút sau, cả Giờ-Neo đã biết Việt Nam bị cắt ở vĩ-tuyến 17. Riêng dân Giao Chỉ, mãi sáng sau, ngủ dậy mới biết, tổ quốc thân yêu của mình đã bị thực cộng cắt mẹ nó ra làm hai ròi. Thế là, chỉ còn kíp khăn gói vô Nam

Cái gọi là Hiệp Định Giờ Neo, có tên dài lòng thòng « Hiệp Định Đình chỉ chiến sự ở VN » được ký vào lúc 3 giờ sáng 21-7-54. Nhưng cái hòa đài (quả lắc) của chiếc đồng hồ trên

(Xem tiếp trang 5)

Mười bốn năm trước 14 năm sau

CẢNH CHIA LY, SAO BUỒN VÀY

Thế là mười bốn năm ròi, đêm 20 tháng 7, một đêm lịch sử đau đớn của toàn dân. Mặt nước hồ Leman phẳng lặng như vô tình. Dân Genève vẫn ăn chơi. Những cô gái nhà lành đã vui đầu trong chăn ấm từ lâu. Chiếc đồng hồ trên tường phòng họp được vận đứng lại ở con số 12 từ mấy giờ trước. Dưới ánh

điện chói chang, hàng trăm con mắt đổ dồn vào một trang giấy. Một bàn tay, hai bàn tay, một trang một vàng, đặt bút ký trên văn kiện mang tên « HIỆP ĐỊNH ĐÌNH CHỈ CHIẾN SỰ Ở VIỆT NAM ». Giấy phút nào lòng nhất của mặt dân tộc diễn ra quá mau chóng và dàn

dị, bằng hoàng như lưới dơi máy chém vừa phập xuống thân hình tử tội. Một đầu tộc, một làn' thổ bị cắt đôi ngọt như người ta cắt một chiếc bánh! Thế là hết! Thân phận nhược tiểu, dù là lối vầy vũng, Rút cục, cũng chỉ như con cá mẫm tước thớt. Một nhất b t, một nhất giao, đầu có khác gì.

Người ta bảo, trong giây phút dứt ruột đó, vị Ngoại trưởng của Quốc Gia VN, Bác sĩ Trần Văn Đỗ, đã nhỏ những giọt nước mắt đau thương. Có người bảo Bác Sĩ Đỗ không có khóc. Nhưng khác trong lòng, hay khác ngoài mặt, đầu chả là khác. Ai có thể cảm lòng khi chứng kiến cảnh đất nước chia đôi. Hai nhất bút, hàng triệu con tim rung động. Hàng chục triệu lòng ngực phập phồng như thổ' hất ra. Chỉ có những con mắt trắng đã dao phủ là không hề sức động. Những tay đỡ tề chính trị thờ phào thoát nợ.

Mặt nước Leman vẫn phẳng lặng vô tình. Nhưng Hồ grom cau mặt. Sóng tây hồ rên rì lời nguyện rủa. Máu sông Hồng cuộn cuộn chảy về Nam.

Thôi nhè! em ở lại, ta đi! Ta chót sinh ra đời làm người, chứ không là loài cầm thú. Ta buồn cho em sẽ phải nghe tiếng nghiền răng của loài quý đồ. Em sẽ phải chứng kiến những

(Xem tiếp trang 5)

mà nghe được à? Các cụ vắn bảo ta bị xâm lăng. Ta nhờ Mỹ giúp ta nên kẻ xâm lăng là BV. Cuộc chiến tranh này là của ta. Ta là chính v.v... Nếu muốn tách rời cái vụ ném bom ngoài Bắc ra khỏi cuộc chiến tranh tại miền Nam, chẳng hóa ra ông bạn Huê Mỹ « xâm lược » thật hay sao?

Hơn nữa, cách đây ba năm, các ông Tướng râu kẽm, ông Sáu Lèo, là những người còn sống, và ông Phạm Phú Quốc, là người đã chết, đã lái tàu bay ra bỏ bom ngoài Bắc. Nếu bảo chuyện ném bom ngoài đó là việc riêng của Mỹ, chẳng hóa ra các ông Rêu Kẽm, Sáu Lèo v.v... đều đi bỏ bom mướn, cho Mỹ cả hay sao? Ô hô! cái lưới!

Chỉ bốc thơm
Không bốc thổi
Bỏ đũa nào nói dối

số dách

Trong một cuộc phỏng vấn dành cho các ký giả UPI tại Dinh Độc Lập vào đầu tháng 7 này, ông Phó Tổng râu kẽm đã tiết lộ nhiều bí mật kinh khủng.

Chẳng hạn tiết lộ rằng nếu ông « phứt đèn xanh », sẽ có đảo chánh rằng nhiều người thuộc giới lãnh đạo, trí thức, lệ thuộc ngoại bang v.v... Nhưng bọn « Con Ong » không khoai những tiết lộ kể trên, mà chỉ khoai cái điều tiết lộ rằng ông đã từng đề nghị đổ bộ ra Bắc, nhưng Hoa Kỳ không chấp thuận. Máy anh Huê Mỹ không lờ mà ngu thấy mẹ. Đáng là hàng vừa đ, vừa run. Muốn xơi tái Bắc Việt, nhưng chỉ sợ tướng Tả: đồ nó nhảy vào. Nên cứ chơn vờn, ddech dách làm mạnh.

Cứ xem trận chiến tranh Cao Ly. Sở dĩ Mac Arthur nên cho cộng quân một mảnh chạy té cút té dái, là vì tiên vắn, hãy đổ bộ lên phía Bắc vĩ tuyến 38, đánh nhau một trận cái đã. Giống như muốn đánh « Con Ong », thì phải thân hành tới tận tổ, điếm đúng huyết chí sĩ Minh Võ, thì họa may mới ăn thua. Chứ cứ

(Xem tiếp trang 5)

TIN TỨC... MÌNH

bồi bếp

Năm 1954, tuần báo Paris Match của Tây có thuật lại rằng: Khi hội nghị Giơ Neo sắp khai mạc, các phái đoàn đã đầy đủ, kể cả phái đoàn Việt Minh vốn chui rúc trong chiến khu, cũng đã có mặt, thế mà phái đoàn Quốc Gia Việt Nam chưa sang kịp. Trưởng cũng nên mở một

Người quân tử
bịt mũi mà đọc

CHƯA CHÁY NHÀ ĐÃ RA MẶT CHUỘT

Theo tin các báo Sài Gòn, Ông Đại Sứ VN ở Luân Đôn vừa đi một đường hay đáo đẽ.

Hình như ông "nghe hơi nổi chỗ" là Mỹ tiết lộ với Anh rằng sẽ ủng hộ một chính phủ liên hiệp Quốc Cộng ở VN. Thế là ông chạy loạn lên. Ông còn xin với Bộ Ngoại Giao Anh là nếu có liên hiệp thật ở VN, thì xin cho gia đình ông được tị nạn chính trị ở Anh!

Nếu câu chuyện trên đúng, thì đúng là cái đất nước An-Nam ta đến vận mệnh, nên mới nảy sinh lầm quái thái như vậy. Quái thái "Tông huyệt khuyển mã", quái thái "Quốc lòng tong", bây giờ đến quái thái Đại Sứ.

Quốc gia đang lúc lâm nguy, một ông Đại Sứ, đáng lẽ phải tranh thủ lấy sự ủng hộ vấp trường của mình ở nước ngoài, phải nói cho nước khác biết rõ hoàn cảnh, và sự cương quyết của mình, thì ngược lại, chạy đi xỉ phần tị nạn. Ngoại quốc nó thấy hèn như vậy, đời đêch nào nó thêm ủng hộ mình nữa.

Mà không hiểu tại sao, làm tới ông Đại sứ, mà còn "tối tăm quá như vậy. Vợ con đã sẵn sàng ở nước ngoài, thì lúc chó nào xin tị nạn chả được. Căn gì phải xỉ phần trước, để nó lòi cái đuôi hèn ra. Thật là nhục quốc thể. Và thật là đẹp mặt cho nền ngoại giao nước ta hôm nay.

Ước mong Cụ Nghị « Trâu Ân » sớm điều tra rõ ràng về vụ này, và sớm cho quốc dân biết sự thực ra sao. Nếu không bọn Con Ông sẽ tùm vào chích cho bêu đầu, rắng má chịu. Dù là đa trâu, nọc độc vẫn thấm như thường.

TIN GIỜ CHÓT: Cụ Ngoại sau khi điều tra, đã phủ nhận về nguồn tin kể trên rồi.

Vậy xin cứ tạm biểu mục «bốc thổi» kỳ này kể như không có.

dấu ngoặc ở đây mà rằng: việc chậm trễ khi tham dự các cuộc họp quốc tế, vốn là truyền thống cao đẹp của nước An-Nam ta. Vì thủ tục xuất ngoại quá rắc rối, cơ quan liên hệ lại hay chệnh mảng, cứ nước đến đit mới nhảy, nên nhiều khi phái đoàn Việt Nam tới nơi, thì Hội Nghị đã bế mạc từ lâu rồi. Thế là chia nhau đi du hí và mua đồ, rồi về, nếu không nói phét, thì chửi nhau. Hoặc vừa chửi nhau vừa nói phét.

Trở lại vụ phái đoàn V N chận chân. Ngoại Trưởng Bidault ở Giơ Neo bèn gọi ông nói về Ba Lê gắt um lên rằng: « Gửi ngay phái đoàn Việt Nam sang gấp, không thì ông cho bọn bồi bếp ngồi vào đó bi giờ ». Cũng may phái đoàn V N sang kịp. Suýt nữa thì bọn bồi bếp cướp mất chỗ.

Bây giờ thì sao? Coi chừng Mỹ nó diễn lại cái trò Bidault thì vỡ mặt đấy nhé.

ăn no ngủ kỹ

Hồi năm 1954, trong khi bọn đồ tề thực cộng chúng nó vật ngửa lán thổ Việt Nam lên bầu mồm mà cò kè bết một tiêm hai, thì Quốc-Trưởng yêu dấu của Việt Nam là cựu Hoàng Bảo Đại vẫn ăn no ngủ kỹ tại Evian, một nơi nghỉ mát và du hí phái vào bậc nhất Âu Châu.

Tại đây, Ngài ngự mở ra do theo dõi tin tức Hội Nghị Giơ Neo, và lâu lâu, tiếp một vài chính khứa, Việt có mà ngoại quốc cũng có.

Làm Quốc trưởng phái thật.

BỐC THƠM

(Tiếp theo trang 4)

chờn vờn ở ngoài, thì sẽ bị chích bêu đầu. Chỉ cần có cách nhảy xuống nước, ngập thật sâu mà đóng mắt, họa may mới thoát nạn.

Vậy thì, nhân ngày quốc nhục 20/7, nếu có cái gì đáng bốc thớm, cái đó chính là cái đề nghị Bắc tiến của ông Phó Tổng râu kẽm.

Bọn nhảm nhờ chúng tôi đã mở một ngày các thiên thần mũ đỏ Cao Văn Viên, Dr Quốc Đống từ trời cao đáp xuống giữa Thủ Đô Hà Nội. Quân Thủy đánh bộ của tướng mắt kiếng Lê Nguyên Khang đánh đổ lên Hải Phòng. Từng đàn chim sắt của tướng râu kẽm bay rợp trời, là bom xuống đầu địch. Trong khi đó, tướng Cà-Năng Nguyễn đức Thắng mưa đại bác trên đầu kẻ thù miền Bắc.

Nhưng tình đây, mới biết là mơ. Vì bên cạnh ta, còn ông bạn đồng minh Huê Mỹ. Nó không « phứt đèn xanh » mình đêch làm gì được. Đó là sự thật, tuy đau lòng, nhưng lại là sự thật mới ác chó.

Mười bốn năm trước...

(Tiếp theo trang 4)

con quái vật nhảy múa trên sự chia cắt phân ly. Em sẽ phải nhìn những lần rơi đầu tổ hần trên lưng những nông phu cần cù bị mang danh địa chủ.

Thôi! Ta đi. Một ngày kia ta sẽ trở lại tìm vết chân ta in sâu trên ruộng đồng Châu Thổ sông Hồng sẽ tìm lại bóng tre xanh quen thuộc. Tìm lại những ngày hội đầu xuân. Tìm lại tháp rùa

Nhớ lại Hội nghị Giơ Neo 14 năm trước người ta vẫn chưa quên những thay đổi về nhân sự trong thời gian hội nghị. Hôm nay, xin ghi lại đây đề bà con có dịp ôn lại chuyện cũ.

ĐẦU BIDAULT

ĐÍT MENRDES FRANCE

Khi Hội nghị Giơ Neo khai mạc, ở bàn Pháp bấy giờ là chính phủ Laniel. Ngày 24-4-54 Ngoại Trưởng Bidault được ủy nhiệm toàn quyền thương thuyết tại Hội Nghị Giơ Neo. Nhưng ông Bidault với kế hoạch Vautour trong túi (kế hoạch chủ trương nhờ không lực Mỹ nện cho Việt Minh một mạch đề cửn Điện Biên Phủ) cứ lừng lờ con cá vàng, cóc muốn thương thuyết. Trong khi ấy, ở Điện Biên Phủ nhờ sự giúp sức của Trung Cộng bọn Vem đánh rất quá nhưng ông Mỹ, vì bị Anh gằn, không chấp thuận kế hoạch Vautaur, thế là Điện Biên Phủ biến thành âm phủ vào ngày 7-5-54. Vừa thất trận ở Việt Nam vừa không đạt được kết quả cụ thể tại Giơ Neo, Quốc Hội Pháp bèn đá văng chính phủ Laniel vào đêm mồng 9 rạng 10 tháng 6 năm 1954, với con số chênh lệch rất sát là 322 phiếu thuận và 362 phiếu chống.

Sau một tuần, Mendes France thành lập xong chính phủ mới, ra trình diện Quốc Hội Pháp chiều 17-6-54. Mendes-France làm Thủ Tướng kiêm ngoại trưởng, tất nhiên Bidault được về chuồng bò. Và Mendes-France đã thế chỗ Bidault tại Giơ Neo, để đưa hội nghị tới chỗ cắt đôi Việt Nam.

ĐẦU ĐỊNH

ĐÍT ĐỒ

Ngoài cái vụ đầu Bidault đít Mendes-France ở bên Tây, về phía Việt Nam cũng có sự thay đổi tương tự.

Ngay sau khi Mendes-France làm Thủ Tướng Pháp, thì Bảo Đại cho ông Thủ Tướng cục bột tức Hoàng thân Bửu Lộc về vườn, để cho ông Ngô đình Diệm thay thế. Chính Phủ Diệm trình làng ngày 7-7-54 Saigon là ngày song thất.

Khi Hội Nghị Giơ Neo khai Mạc, Thủ Tướng Bửu Lộc cử Giáo Sư Nguyễn quốc Định làm trưởng phái đoàn Việt Nam khi ông Đ.Em làm Thủ Tướng. Bác Sĩ Trần văn Đỗ lãnh chức Ngoại Trưởng. Nên ông Đỗ đã thế chỗ ông Định tại Hội Nghị Giơ Neo.

có gan ăn cướp có ganso' đòn

- Chánh án: Bị can tìn gì?
- Bị can: Nguyễn thanh Tông
- Chánh án: Bị can làm nghề gì?
- Bị can: Thừa Tò, làm ở ban Vệ sinh Quốc Gia.
- Chánh án: Làm gì có ban vệ sinh quốc gia?
- Bị can: Dạ có. Em còn biết cả sở chăn nuôi quốc gia nữa.
- Chánh án: Quốc Gia đâu phải con trâu con bò mà chăn nuôi?
- Bị can: Dạ em không biết.
- Chánh án: Bị can có nhận tội đòi hối lộ một trăm ngàn không?
- Bị can: Dạ, đầu có. Em cố lo cho người ta được thả tự do. Người ta đền ơn, tiền nhậm xà mà.
- Chánh án hỏi nhân chứng: Tại sao nhân chứng bị bắt?
- Nhân chứng: Dạ, bị nghi hoạt động chính trị.
- Chánh án: Tại sao được thả tự do?
- Nhân chứng: Vì vô tội.
- Chánh án: Vô tội sao bị bắt?
- Nhân chứng: Dạ, lâu lâu bắt một lần, đầu có sao.
- Chánh án: Biết là vô tội sao chạy tiền?
- Nhân chứng: Dạ, vô tội mới phải chạy. Có tội chạy sao được.
- Chánh án: Nhân chứng đưa cho bị cáo tất cả bao nhiêu tiền?
- Nhân chứng: Tất cả hai lần là một trăm mười ngàn. Một lần sáu chục, một lần năm chục ngàn.
- Bị cáo (cướp lời): Tôi chỉ lấy có 10 ngàn, còn trăm ngàn phải đi lót. Tôi đâu có ăn cả.
- Chánh án: Bằng chứng đã rõ, bị can có nhận tội không?
- Bị can: Dạ, tôi oan.
- Chánh án: Oan hả? Ba năm tù ở.
- Bị can có giờ chạy một mạch ra cửa.
- Chánh án: Bắt, bắt lấy nó.

Hiệp định Giơ-Neo...

(Tiếp theo trang tư)

trường phòng họp đã được giữ đứng lại khi kim chỉ đứng con số 12 giờ đêm. Sở dĩ phải làm như vậy, để ra cái điều Mendes France giữ đúng lời hứa. Nếu cứ để đồng hồ chạy, tức là Hiệp Định đã được ký sau 20-7, Mendes France sẽ thua. Cuộc, và nhiều tháng máu mả đánh cá sẽ vỡ nợ.

Hội nghị Giơ Neo 1954 đã kết thúc bằng nhiều vấn kiện. Riêng cái hiệp định về Việt Nam (ngoài ra, còn hiệp định về miên, lèo) chỉ có hai người ký, là Tạ quang Bửu, đại diện quân lực Việt Minh, và Thiếu Tướng Delteil, đại diện quân lực Liên Hiệp Pháp. Như vậy, những ai tưởng tất cả các nước dự hội nghị đều ký tên vào hiệp định là lầm to. Phái đoàn V N không thêm ký, và cũng đêch ai cho ký. Bọn thực dân Pháp nó cứ nhận phứt là đại diện ta, rồi tự ý ký kết tùm lum với bọn Việt Minh khốn lịn. Sáng hôm sau 21-7-54, Trưởng Phái Đoàn Quốc Gia V N là Bác sĩ Đỗ ra một tuyên ngôn phản đối. Nhưng đêch ăn thua gì cả, vì đảng nào, sự cũng đã rồi. Tuyên ngôn làm chỉ thêm tui. Chín nước tham dự hội nghị, ngày 21-7-54 có ramột văn kiện, gọi là « tuyên bố cuối cùng ». Văn kiện này cũng đêch có nước nào ký tên cả.

Vì thế, cái gọi là Hiệp Định Giơ Neo chỉ có Pháp và Việt Minh ký kết với nhau mà thôi.

Hiệp Định trên gồm có 47 điều chia làm 6 chương. Chương 1 nói về giới tuyến quân sự, và khu phi quân sự. Chương 2 nói về nguyên tắc và cách thức thi hành hiệp định. Chương 3 cấm lập căn cứ đem thêm quân đội và vũ khí vào V N. Chương 4 nói về tù binh và các thương dân bị giam giữ. Chương 5 điều khoản linh tinh Chương 6 nói về ban liên hợp và ban Quốc tế ở VN. Hi ệp định này có tính cách thuận tụy quân sự. Những ai bảo là hiệp định bắt phải Tổng tuyên cử vào ngày 20-7-1956 là nói phét. Là ăn ốc nói mò. Nhất là những đứ đả bảo rằng vì nam Việt Nam không tổ chức Tổng tuyên cử đúng như dự liệu của Hiệp định Giơ Neo, nên « nhân dân » đã họp thành M T G P M N để chống lại Chính Phủ, là những đứ đả nếu không phải là tay sai Cộng Sản, cũng đáng đánh đòn.

Vấn đề Tổng tuyên cử chỉ được nói trong điều 7 bản tuyên bố cuối cùng. Nhưng chẳng có nước nào ký tên.

Đối với Nam V N, vì không ký tên vào văn kiện nào cả, nên có quyền coi hiệp định giơ neo như núi giẻ rách. Quảng cha nó vào sọt rác cho được việc. Tiếc rằng ta không đủ mạnh để kéo quân Bắc tiến, nên vỡ mặt chúng một trận cho hả. Chứ Hiệp định Giơ Neo thì ăn thua chó gì với ta.

Cả kẻ đẻ nông

MƯỜI BỐN NĂM

BƠ VƠ

Trí nhớ của tôi không được tốt lắm. Có nhiều việc vừa xảy ra cách đây một ngày, một giờ, tôi đã quên ngay. Khi viết về mười bốn năm, từ ngày xa đất Bắc, tôi chỉ dành nhớ được cái gì thì ghi cái đó.

Đều mà tôi có thể chắc chắn biết được, là bất cứ một người dân Giao Chỉ nào, còn sống tới bây giờ, cũng có ít nhất là một lần, thật gần với cái chết. Bao nhiêu năm trời, bao nhiêu tai họa, dồn dập đổ xuống đất nước này. Thoát được bom Mỹ, đạn Nhật trong kỷ đệ nhị thế chiến thì tiếp tới nạn đói năm Ất Dậu. Không gì đau đớn cho bằng một nước có nhiều đồng bằng phì nhiêu, đất nhiều màu mỡ như cái xứ này, mà có tới hai triệu người chết đói.

Hình ảnh của những người chết đói đã ghi đậm nét vào cái trí óc non nớt của tôi. Ngày ấy, tôi mới hơn mười tuổi.

Tôi căm thù những kẻ đã gây ra tội ác đó.

(Ấy thế mà bốn ông Bô lão Giao Chỉ vừa sang vắng nước Nhật Bản lại có nhĩa ý mời quân đội của Thiên Hoàng sang trú đóng tại Giao Chỉ. Cũng may là luật của Liên Hiệp Quốc không cho Nhật được thành lập một quân đội mạnh, nên lời đề nghị của bốn ông Bô lão bị đưa vào sọt rác).

Tôi lại trở về vấn đề. Người dân Giao Chỉ nhiều khi nghĩ rằng mình còn sống tới ngày nay, chắc cũng nhờ một phép lạ. Bao nhiêu năm trời chạy loạn, tàu bay tây trút cả ngàn tấn bom trên đầu, ở dưới đất lại bay vì vút quanh mình. Rồi chiến tranh liên miên. Trận Điện Biên kết thúc với cuộc chia đôi đất nước và ngày 20-7, được coi là ngày quốc hận.

Tôi không có mặt ở đất nước này vào những năm 1954, 1955, để được chứng kiến cảnh hai triệu người chạy nạn Cộng Sản. Con số hai triệu, bằng với số người chết đói năm Ất Dậu, cũng đáng kể là con số vĩ đại, so với cái đất nước chỉ có vòn vẹn hơn hai chục triệu dân.

Ngày đó, người nước Saigon đã hỏi người nước Bắc kỳ:

— Tại sao phải chạy vào đây ?..

— Vì không thể sống chung với Cộng Sản.

— Tại sao không thể sống chung với Cộng Sản ?.. Bộ Cộng Sản không là người Việt sao ?..

Người nước Saigon ngày đó, chưa hiểu thế nào là Cộng Sản. Cộng Sản không phải là người Việt. Thế giới của chúng nó là thế giới đại đồng. Mùa đẹp nhất của chúng nó là mùa không biên giới. Nếu còn hãnh diện ở lịch sử con Rồng, cháu Tiên, còn coi mình là người của thế hệ Trần Hưng Đạo, Quang Trung, còn muốn có một cuốn lịch sử riêng biệt, thì không thể nào sống chung với Cộng Sản.

Hai triệu người đã bỏ quê hương, xứ sở mà đi..

Cứ kể như tôi cũng thuộc lớp người đó. Vì bây giờ Saigon là quê hương tôi. Khi nghĩ tới miền Bắc, tôi cũng có một chút nhớ thương với vợ và buồn mênh mang. Từ một xứ xa lạ, trở về quê hương, tôi có thể chọn lựa nơi trở về. Không ai ngăn cấm vì xứ đó tự do, không bắt buộc tôi phải theo một chế độ nào. Tôi đã chọn Saigon, trở về đây, nhìn cảnh đất nước chia đôi, đứng bên này

sông Bến Hải, nhìn qua bờ sông bên kia, thấy thật gần, nhưng cũng thật xa.

Tôi đã gặp và nói chuyện với nhiều người kiến thức rất rộng, tầm hiểu biết thật mênh mông. Tôi hỏi:

— Còn giải pháp nào hay hơn là phải chia đôi đất nước hay không ?..

Vị nào nghe tôi hỏi, cũng thoáng một chút trầm tư. Và lắc đầu.. Nguyễn quốc Định đã khóc bên bờ hồ Leman. Tôi cũng đã từng đứng đái bên bờ hồ Leman. Tình trạng bị quan đũa như vậy sao ?.. Ngày quốc hận 20-7, tất cả mọi người đều phân đôi mà tất cả mọi người đều phải chấp nhận. Bỏ quê hương mà đi, có nghĩa như một sự đầu hàng. Nghe tôi hỏi, một vị đã trả lời:

— Không nên trách gì tội thực dân Pháp.

Có trách là chỉ trách cái việc không hỏi ý kiến chúng ta khi ký kết. Còn có giải pháp nào hay hơn việc chia đôi đất nước hay không, đến như những nước có thực quyền, có quân đội mạnh như Tây Đức, Đại Hàn, mà cũng phải chấp nhận cái giải pháp đó. Nếu chia thành từng vùng xen kẽ, rồi với chiến thuật vét dầu loang, dần dần vùng bị ảnh hưởng của mình sẽ bị thu hẹp, và sẽ mất hết về tay Cộng Sản. Giữ các thị trấn và thành phố làm gì khi nông thôn không cung cấp lương thực cho thành thị.. Thà rằng đen, trắng phân minh tôi sẽ lại tính kế lâu dài..

Tôi như cắt được một gánh nặng đè chúi bên lòng. Thở một hơi thật dài, tiếc thương cho đất nước gặp cơn bĩ. Thôi thì có một nửa, ta cứ hãy bằng lòng với một nửa, chờ khi: năm lại được tất cả, làm lại tất cả.

Chúng ta tiếp nhận miền Nam ngày đó với đầy chất chia rẽ từ các giáo phái tới lòng người. Những câu chuyện kinh người như đồng đình xuyên qua lỗ tai, hãm chôn xác người, và những tội hung thần miền Đông, miền Tây tung hoành, mỗi người đứng trên riêng một cõi.

Tôi thán phục ông Ngô Đình Diệm trong việc thu phục cả giang sơn miền Nam này vào một mối. Phải can đảm lắm mới dám lên từ hình Ba Cụt phải cương quyết lắm mới dám khai chiến với Bình Xuyên mà từ lâu uy thế đã ngự trị trên giải đất này. Không ai dám làm, chỉ có Ngô Đình Diệm dám làm, và Ngô Đình Diệm đã về vang thắng trận.

Nếu không nằng nằng óc phong kiến, bè phái, độc tài và để cho gia đình có quyền khuynh quốc, thì có lẽ Ngô Đình Diệm là người lãnh đạo khó có người thay thế. Riêng chỉ có một vụ duỗi Tây về nước, không tổn sức và không tổn đạn, cũng đủ để cho tất cả người dân Giao Chỉ phải nghiêng mình thán phục.

Tôi không có ý định làm sống lại phong trào cần lao, nhân vị. Tôi không ưa gì vợ chồng Ngô đình Nhu. Tất cả lòng cảm phục của tôi đều hướng về Ngô đình Diệm. Đất nước này cần phải ghi ơn những kẻ có công. Mà công của Ngô đình Diệm tạo lập cho đất nước này một nền Cộng Hòa căn bản, không ai có quyền phủ nhận.

Chính quyền Ngô đình Diệm tưởng đã phải đổ nhào từ ngày tranh chấp giữa Ngô đình Diệm và Nguyễn văn Hinh. Hai Đài Phát thanh Quân đội và Quốc gia chửi nhau chí chóe. Người được chửi Ngô đình Diệm sướng mồm nhất, có lẽ là ông xương ngón Văn Thiệt.

(Thờ nào cũng có giọng ông Văn Thiệt chửi bới trên Đài Phát thanh. Nhưng xét cho cùng thì ông Văn Thiệt chỉ là... máng nói, có trách thì chỉ nên trách những cái... máng viết)

Bảo Đại bệnh Ngô Đình Diệm, đuổi Nguyễn văn Hinh về... Tây, ông Trung tướng Giao Chỉ biến thành ông... Đại tá Tây, phục vụ cho nước Đại Pháp. Và Bảo Đại đã hối hận vì chỉ một năm sau là có cuộc trưng cầu dân ý, truất phế Bảo Đại để Ngô Đình Diệm chiếm ngôi thượng tôn tuyệt đỉnh, thành lập chế độ Cộng Hòa.

Cuộc trưng cầu dân ý này xảy ra vào ngày 26-10-1955, có thể gọi là một cuộc trưng cầu dân ý kỳ cục và vô lý nhất thế giới. Một trò hề rất nhạt nhẽo cần phải có. Không có gì tức cười cho bằng, hai đối thủ, một người thì được báo chí, đài phát thanh, tất cả các cơ quan nhà nước bốc thơm, ca tụng, còn một người thì làm hình nộm, mang đi bêu diễu khắp phố phường. Ông vua thứ mười ba của triều Nguyễn bị thua là cái chắc.

Trong hiệp định Genève có một điều quy định về tổng tuyển cử cho hai miền Nam Bắc, trong hai năm sau. Không ngờ, chưa đầy hai năm, dân Giao Chỉ đã được học tập bầu cử, một cuộc bầu cử đầy chất gian lận và hải hươc. Cũng may là băng đi tới mấy năm, không ai nói đến chuyện đi bầu.

Mấy năm đầu của đệ nhất cộng hòa, người dân Giao Chỉ được sống vài năm tạm gọi là hòa bình. Chỉ có vài cuộc nội chiến nhỏ nhoi, bị dẹp tan ngay. Đồng quê đã vang tiếng hát, câu hò. Một vài bản nhạc thanh bình đã được các ông nhạc sĩ nhà mùa sáng tác, hát ngoài máng nước, hay nhất là bài « gạo trắng, trắng thanh. »

Trong những năm đó, việc thăng cấp của lính, chậm như rùa bò. Có ông ăn mừng đệ lục chu niên cái lon chuẩn úy, đệ bát, đệ cửu, đệ thập chu niên cái lon trung sĩ. Thăng lên một bậc, ngày đó, phải được kể là một kỳ công. Những nhà làm lon và cấp hiệu gần như bị phá sản.

(Phép trị nước của Gia cát Lượng : Vành phải ban cho ít thì mới cảm thấy vinh, ăn phải cho từng chút thì mới nổi bật cái uy, đó là một nguyên tắc của phép trị nước vậy..)

Nhưng vẫn có những điều luật ngoại lệ. Có nhiều ông thăng cấp mau như được thổi bằng ống cao su. Có những ông, lon thật khiêm tốn, mà cả đến các ông lớn cũng đều nể sợ, vì là người nhà của cụ Tổng, ông Cố cựu Cần... Và cái cảnh « nử kê tác quái » của cụ Nhu trong những lời tuyên bố giải độc như « nướng thầy chùa » v.v... đã làm xụp đổ cả một triều đại vàng son.

Cái chết của ông Tổng, ông Cố cựu Cần, sự lưu vong của Bà Nhu đã làm cho ngày 1-11, thay thế cho ngày 26-10, để được gọi là ngày Quốc Khánh.

Đã năm năm trời trôi qua.. chiến tranh tiếp diễn khốc liệt, kèm theo với những cuộc rối loạn chính trị liên miên. Buồn nhiều hơn vui. Cộng tất cả mười bốn năm, người dân Giao Chỉ sống bơ vơ, lêu bêu như chó không có chủ. Vứt cho miếng xương nào thì dớp miếng xương đó. Có vùng vậy thoát ra khỏi cái xích nhưng càng vùng vậy thì cái xích càng xiết chặt hơn, nghẹn cổ, chỉ đành dương mắt lên mà nhìn ai oán.

Năm nay, người ta nói đến chuyện hòa bình, miếng giấy lộn hiệp định Genève lại được người ta lượm lên từ thùng rác, vứt cho phăng phiu rồi.. nghiên cứu lại. Và đau thương cho dân Giao chỉ là người ta lại lấy cái miếng giấy lộn ấy làm tiêu chuẩn.

Có lẽ chúng ta sắp có thêm một ngày quốc hận. Để cộng với ngày 20-7, thành hai ngày quốc hận..

DÊ HỨC CÀN

viện bỏ lão mất ù ván bài

« kính tứ cố » !

○○○○○○○○
SỨC VOI

Nếu như tin ngoại quốc không phải là tin vịt, thì bốn cụ « Thượng Càng chân » vừa mới về qua xứ Hoa Anh Đào để tìm... (không phải các nàng Geisha là lời yêu điệu, hay những thanh Súc cù là thơm phưng phức đầu, mà là...) một sự cộng tác về mặt quân sự của Nippon-ga với Việt Nam Cộng Huê chúng ta (sic) !

Nói một cách khác, nghĩa là Tứ Cụ làm cái công việc uốn ba bốn mối: hai tác lược Tô Tần, định « hình » các chàng võ sĩ đao (kẻ sĩ Hiệp Sĩ Mù) qua đây múa lên vài đường kiếm tuyệt kỹ cho mấy chú du quáo Vi-Xi phải hoa mắt chóng mày, kinh hồn táng đờm, ù té chạy về bên kia Bến Hải cho rồi, chứ cứ cù cưa cái điệu này mãi, cả thế giới lẫn Việt Nam đều ực nội, chịu hết nổi !

Thoạt mới nghe tin này, chắc hẳn có khối người mừng rơn :

Trước hết là các « me » chuyên nghiệp, mấy năm nay hết làm « me Mỹ », « me Úc » đến « me Phi », « me Đại Hàn », mới đây lại « me Thái », xét ra cũng đã chán phèo vì biết nhau quá xá, bây giờ có người bây giờ thêm « khứa » mới, biết đâu sẽ chẳng được hưởng của lạ, lại vừa vớ được mấn bớ hơn ?

Thứ nữa là mấy sừ « kha nê, arigato » hay nói trắng ra là mấy ông bán xừ làm thông ngôn cho Quân Đội thiên Hoàng cách đây 23, 24 năm về trước, nay lại có hy vọng tái xuất giang hồ, sống lại thời kỳ vàng son, hét ra lửa, mưa ra khói, với cái đầu cao trọc lóc, với cây kiếm dài lưng lẳng ở ba sườn, và với đôi ủng kéo lê lệt-quệt trên các vỉa hè làm đồng bào xanh mắt !

Tất nhiên, số người mừng còn nhiều lắm, nào là các ông chủ bin đình, các ông nhà thầu, thầu xây cất trại lính, thầu giặt ủi, thầu rửa xe, thầu đánh giày, thầu lột rác, thầu cơm thừa canh cặn v.v... kờ sao cho xiết ! Nhưng vì « cái mẽ day nào cũng có rờ-ve », cho nên ta lại không thể quên những người sẽ buồn nếu chẳng may các chàng « hiệp sĩ mù » quá háng hái, lủ lượ: kéo nhau qua đây trở tài « trừ gian diệt bạo ».

Người buồn nhất nước, nếu trường hợp đó xảy ra, có lẽ phải là cụ Đông, vì cụ vừa thẳng thừng tuyên bố rằng : tình hình « khờ » lắm rồi, quân đội chúng tôi « phé » rồi, qua năm 1969 quân đội Hoa Mỹ có thể tà tà ở rờ lui dần về xứ Texas mà cười ngửa chân bò, hoặc là đóng một cuốn phim « Com bat » mới, với một Vic Morrow mới khiến du quáo Vi Xi, chứ Vic Morrow ỹnch Đức Quốc Xã coi bộ khuya lắm rồi ! Nếu mai đây các chàng « Very good » vừa rút đi, mà các chàng « do tô tác sãng » lại lò dò tới, thì chẳng hóa ra cụ Đông nói trật đờng rầy sao, còn gì là mặt mũi bầu của nữa ?

Vừa buồn, vừa ực là gần một triệu anh em chiến sĩ VNCH, đánh giặc đâu có thua ai, lúc này tinh thần lại đang lên, lệnh tổng động viên lại sắp thi hành, các quân trưởng rồi đây chặt nịch e rằng không đủ chỗ chứa hết, cần gì phải « rước » thêm ai về cho thêm tốn, thêm mệt, vừa phải mang ơn ?

Ấy là chưa kể các binh sĩ Hoa Mỹ cũng ực không kém, vì có lúc nào các chàng USMC lại quên được những chiến thắng oai hùng của mình trên hòn đảo đầm

máu Okinawa ? Các binh sĩ Đại Hàn, Thái Lan, cũng hậm hực, vì Thái Cực đạo chắc gì đã thua Nhu Đạo, và những bác xơ Thái cũng đã từng đâm « ao » bác xơ Nhật chứ đâu phải gì mờ ?

Nhưng sợ hơn hết trong trường hợp đó, có lẽ phải nói tới một số đồng bào Việt gốc rau, những kẻ còn sống sót sau tai nạn đói khủng khiếp năm Ất Dậu (1945), suốt đời không tài nào quên được cái kinh nghiệm các cụ « do tô nay » đem gạo trong Nam đốt thay than trong khi dân Miền Bắc há hốc miệng, biến thành những bộ xương thân lang thang đi khát thực, để rồi nối tiếp nhau gục ngã bên đường, cả triệu người một lượt !

Thì thì chẳng thà cứ tiếp tục như thế này, để cho các cụ National, Toyota mỗi năm về chường dăm ba trăm triệu đôn cũng ngon lắm rồi, còn dân mình có tú lạnh, Ti vi xài thì phải lo ướn, cho háng mà giữ lấy, kờ Vi xi về, tiền mất tật mang, ráng chịu !

May thay, tin giờ chót cho hay Cụ Sato đã lác đầu lia lia trước những lời khẩn khoản mời mọc của Tứ Cụ nhà ta, bởi vì Sĩ Nam Tào Bắc Đầu đã ghi rõ rằng lính Phò tang chỉ được phép chết trên hòn đảo Phú Tang, chứ chết nơi khác oan hồn sẽ vất vương mãi dưới trần gian đến vạn kiếp cũng không lên được cõi Niết Bàn Cực Lạc.

Bởi vậy mà Viện Bỏ Lão nhà ta chơi tỏ tâm bị mất ù ván bài « kính tứ cố », tiếc quá xá, tiếc quá xá !

Mỗi tháng đừng quên

Văn Đê

(tạp chí của trí thức not forrent)

Chủ nhiệm Vũ Khắc Khoan
Thư ký Thành tâm Tyếu

+++

đón đọc tuần báo

Quần Chúng

☆ Tuần báo của những người còn biết sót sa cho quê hương

— Tuần báo lý tưởng của phụ huynh học sinh và thanh niên thiếu nữ

GIA LONG thu băng

132 Trương Minh Giảng Saigon (Ngã ba Kỳ Đồng Trương minh Giảng)

Nhận thu băng giao gấp, bán thu băng sẵn, bán đĩa Băng thu sẵn đủ loại nhạc cho đủ loại máy, lớn, nhỏ Stéreo, mono, hi fi. Các loại nhạc có thu sẵn như : nhạc êm dịu, kịch-động khiêu vũ, tân nhạc mới nhạc tiền-chiến, tuồng cải lương. Băng học ngoại ngữ : Anh Mỹ, Pháp, Đức, Ý, Nhật, bộ nào cũng có sách học.

Kính mời đến thưởng thức và chọn lựa.

Mở cửa từ 07 giờ sáng tới giờ nghỉ trưa cả ngày lễ.

Mỗi ngày bạn đọc và cố động

CÔNG LUẬN

Tờ báo lớn nhất, mạnh nhất, nhiều độc giả nhất hiện nay

Chủ nhiệm chủ bút TÔN THẮT ĐÌNH
Tổng thư ký tòa soạn LÊ HIỀN
Giám đốc trị sự VŨ ĐẠO DZOANH

⊗ TIN TỨC NHANH, NHIỀU, XÁC ĐẲNG
☆ BÌNH LUẬN NẢY LỬA ⊗ GIẢI TRÍ HỮU ÍCH

CÔNG LUẬN KHÁC TẤT CẢ VÌ CÓ :

TRANG CỦA LÍNH Tôn thất Đình phụ trách
TUỔI NGỌC Duyên Anh phụ trách

MÁCH LUẬT, MÁCH THUỐC, GIẢI ĐÁP QUÂN DỊCH, ĐỘNG VIÊN
THẮC MẮC DÂN CHÚNG, TIÊU HUYẾT THƠ MỘNG THANH CAO

ĐẶC BIỆT : HỒI KÝ TÔN THẮT ĐÌNH

Muốn kiếm nơi học an toàn hãy tới :

Trường NGUYỄN-KHUYẾN

68, Lê-văn-Duyệt—Saigon

Ghi tên học các lớp khai giảng ngày 1-8-64

TRUNG LÂM

ÔNG HÀ-DI-MAN

ĂN NÓI KHÓ NGƯỜI

PHÚ LANG XA. — Hôm 13-7, trong một cuộc tiếp xúc với báo chí, ông Hà-Di-Man (hay gọi tắt là ông Man-Di cũng được), trưởng phái đoàn Huê Mỹ « truy hoan » với Bắc Việt nhà ngữ Ma-dét-tích, Tây Đô đã phát ngôn rằng : nếu cái bọn « Mặt trận phòng dai miền Nam » chịu bỏ đồ khí giới, thì chúng có thể được hoạt động như một chính đảng.

Ông già này ăn nói khó người thấy mẹ ? Trước hết, nước tôi, và cả nước ông nữa, vẫn bảo rằng « Mặt trận phòng giải » là bọn ăn cướp, nên phải diệt nó. Bây giờ thử hỏi ông, nếu có bọn cướp mang súng ngắn, súng dài, tạc đạn tới nhà ông ăn hàng, nhà ông có hơn chục người, bị nó thịt mẹ nó mất vài người, làm bị thương vài người khác, lại đốt phá cả nhà ông nữa. Nó nện ông, ông cứ nện lại nó. Thấy khó ăn, nó bỏ khí giới, rồi ông để nó khơi khơi ra về thơ thới hân hoan hay sao? Ít nhất ông cũng phải gọi Cú-nít bắt bỏ bốp bọn chúng mới phải chứ. Hay bây giờ ông không coi nó là kẻ cướp nữa, mà coi là... đồng minh ?

Thứ hai, điều 4 hiến pháp chín nút của chúng tôi « chống lại chủ nghĩa Cộng Sản dưới mọi hình thức. Mọi hành vi nhằm mục đích tuyên truyền hay thực hiện chủ nghĩa Cộng Sản đều bị cấm chỉ : Bọn « Phòng Giải » là Cộng Sản hạng nặng. Bây giờ nếu ông muốn cho nó hoạt động như một chính đảng, thì trước hết, ông hãy làm ơn vất bỏ nó cái hiến pháp của nước tôi cho chó ăn cái đá. Hay ông trông hể có đôn xanh đôn đỏ, thì sửa đổi hiến pháp mấy hồ ?

Mẹ kiếp ! nói chuyện với mấy anh « chọc phứ » tức anh-ách !

NÀ CẦU
cầm trong

PHÚ ĐỀ GIAO CHÍ

BỜ VÌ TÔI LÀ THẬP NGUYÊN

Anh bạn Thập Nguyên chuyên viết phóng sự sống sượng nham nhở, bông kỳ này động cơn viết bài "phóng" cho CON ONG. Nói thật, Thập Nguyên viết "phóng" không thể nghĩ được, nhưng anh ta chỉ là Thập Nguyên. Thập Nguyên, ôi cái bút hiệu ba que xô lá ấy, cái bút hiệu đã "chơi" ông đại sứ Đinh Trình Chính hồi ông này làm Bộ Trưởng Thông Tin. Số là trên nhật báo Sống, bản báo chủ bút viết phóng sự "TIỀN MÈO, SẴN VIỆT" đang tới lúc lâm ly, gay gắt thì USIS can thiệp với Thông Tin bắt cúp ngay, yưng cái phóng sự chề tiền Mèo chỉ dùng vào việc... sến Giao Chỉ. Thương Sinh tức hộc máu mồm Ông Định Trình Chính còn ngăm ra lệnh cấm hẳn cái bút hiệu Thương Sinh. Lập tức, nhật báo Sống k ởi đăng phóng sự "Văn Nghệ Giao Chỉ" ký tên Thập Nguyên. Phóng sự này mượn văn nghệ để chửi những thằng định cùm kẹp văn nghệ.

Ít lâu sau, Thương Sinh tới Thông Tin chơi. Một nhân viên sờ kiem duyệt hỏi:
— Thập Nguyên là thằng nào mà nó chửi dữ dội vậy?
— Là tôi.
— Sao lại ký Thập Nguyên?
— Thập là mười Nguyên là đồng Thập Nguyên là mười đồng. Tiếng tây là Dix Piastres. Tiếng tây bởi là Đít Biệt Đít Biệt nói lái là gì?
— Mẹ, mày... Thập Nguyên mà mày "chơi" cả ông Bộ của chúng tao à.
— Ừa, kẻ sĩ vốn nông cuồng mờ lý!
Do cái điếm cổ hy hữu đó, bọn Con Ong chúng tôi thường vỗ ngực nhân mình là lũ... thập nguyên nếu có kẻ nào chề chúng tôi đốt nát, ngu xuẩn.

MỘT PHA NGOẠN MỤC CỦA ĐẠI TƯỚNG TRẦN THIỆN KHIÊM

Bộ nội vụ vừa biểu diễn một pha ngoạn mục. Là mở lớp đào tạo quận trưởng. Rồi anh nào đỗ cao thì được chọn những quận gần Sài Gòn, những quận thom nhất để phục vụ đồng bào. Cái trò con ông cháu cha gửi gắm này họ sẽ bị đăng cáo phốt trên các báo. Từ xưa tới nay ít có cái trò này trừ một lần mông xù cai tổng Phạm Văn Liễu đã áp dụng cho các nhân viên phú lit. Nếu đại tướng Khiêm thực hiện đến nơi đến chốn thì tiêu chuẩn bổ nhiệm quận trưởng sẽ thành cái nẹp. Và nền hành chánh hạ tầng hết bê bối ngay. Nà Cầu hy vọng đại tướng Khiêm sẽ không đánh trống bỏ dùi như Trung tướng Linh Quang Viên. Ông tướng này, hồi mần Nội Vụ, rêu rao ăm ý những là ngoại kiều cư trú ở đất Việt phải khai sổ gia đình như người Việt. Nà Cầu tưởng ông tướng Viên bắt đầu giành chủ quyền quốc gia. Rồi cuộc, đầu vẫn hoàn đó. Nhà mỹ "For rent" không sổ gia đình, vô sổ kê cư ngụ bất hợp pháp chẳng sao cả. Rồi Việt chia nữa nhà cho mỹ "For rent", phú lit xét sổ gia đình, thấy dư người, cũng chẳng sao cả. Thế nhưng Giao Chỉ mà bất hợp pháp, a lê háp, ra ngồi tập trung để... hạ hồi phân giải. Tướng Khiêm có nên xét lại cái vụ ngoại kiều cư ngụ không sổ gia đình trên đất Việt chăng? Nà Cầu chờ đề hoan nghênh Bộ Nội Vụ đấy.

KHI CHA LÃM THAN NGHÈO

Nhật báo Xây Dựng bị kiện về tội "gây hoang mang" Còn nhớ, tiền tuyến cứ, xây dựng triệt để ủng hộ trung tướng Nguyễn Văn Thiệu. Còn nhớ, hồi Kim Mao Sư Vương đơn thương vung Đờ Long dao chơi nhau với vài nhà sư Tây Tạng và lũ quét lá bồ đề trong Viện Hóa Đạo, Xây Dựng cổ vũ Kim Mao Sư Vương hết mình. Còn nhớ, hồi Đinh Xuân Thu Nguyễn Khánh gạt

sấm đại tướng Trần Thiện Khiêm, xây dựng bệnh viện trường Khiêm ra rít. Vậy mà gần đây Xây Dựng chống đối mãnh liệt những người Xây Dựng đã ủng hộ. Đó là chính trị. Chính trị thì vốn dễ tiện, nham nhở. Hề không có lợi cho đoàn thể mình là, a la chống.

Duyên Anh làm cho xây dựng từ số đầu Suýt bị cháy xe vì là ký giả xây dựng. Bị chửi tội bởi. Vì là Phật tử đi m'n báo cho thiên chúa giáo Lâm từ khi Xây dựng chưa có nổi cái máy, lưu lạc từ Bùi Thị Xuân xuống ngã tư phú nhuận, trở về nơi ba Ông Tạ và xây dựng có cả cơ sở ấn loát typo, offset không lồ! Đã bỏ xây dựng đi một lần vì tờ báo giàu, tranh đấu cho công bằng và bác ái này khôn chịu trả lương tháng 13 cho thợ viết. Lại được chiêu hồi Mới thôi hồi ngoài tết vì biến cố, báo không đăng tiêu thuyết bị cúp nửa tháng lương. Thợ viết bị chạm quyền lợi thì phải bỏ, đi làm nơi khác dù rất mang ơn cha Lâm về cách cư xử và tình cảm. Than ôi, vì đồng lương ít bỏ đi mà Xây Dựng nở báo Duyên Anh "ăn cháo đãi bát" ư? viết dài tay, hộc máu mồm chữ ở d y mà "ăn cháo" phớt lệt. Duyên Anh có chống đối gì Xây Dựng đâu?

Trở lại phục vụ Xây Dựng chống đối và bị kiện. Nà Cầu muốn xin cha Lâm là oán gì cũng được nhưng chớ tả oán nghèo. Chúng con chỉ mong được nghèo bằng một phần ngàn của cha. Cha coi đó, ông Đinh Minh Ngọc, quyền lý của cha xây nhà bốn tầng, giàu nứt đổ đổ vách. Mà thợ viết Xây Dựng không có lương tháng 13, lại bị cúp lương biến cố, thì phải bỏ cha mà đi. Cũng như Xây Dựng thấy ông Thiệu, ông Hươg, ông Khiêm, ông Nhiều, ông Hai không có lợi cho Lực Lượng Đại Đoàn Kết và... Tô quốc thì Xây Dựng phải chống. Có ai nói gì đâu?

NHỮNG NGÓT 4 CHỊCH TỜ BÁO PHÁT ĐỘNG CHIẾN DỊCH TRĂM HOA ĐUA NỠ

Nền đệ nhị Cộng Hòa lại khởi sắc đợt "đơ e dờ mi". Tức là cho thêm 7 nhật báo "xọc tí". Ông dân biểu Lý Quý Chung, tức nhà báo Ng yễn Lý không lấy gì làm đặc sắc về tài viết báo mấy, ăn một tờ. Ông dân biểu Ngô Công Đức ăn một tờ. Trong khi đó, bà Bút là cho ông Nghiêm Xuân Thiện đi la té re đề mại Sài Gòn Mới, ông Đinh Văn Khai không in thuê cho nhật báo Sống và đã quảng cáo "nhật báo đứng đắn được tin nhiệm nhất ở Việt Nam", dù cái tin nhiệm đó chết mẹ nó mất mấy năm và tòa soạn Tiếng Chuông đã cho Mỹ "For Rent". Ngót 40 nhật báo phát động chiến dịch trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng. Nền báo chí Giao Chỉ, rồi đây, sẽ rậm rạp lóng lá, sẽ sặc sỡ màu sắc chim cò, ếch ương, cóc nhái Nhà thờ, ma cô đang thất nghiệp lơn. Phen này anh chị em ta sẽ hoàn lương bằng con đường báo chí! Riêng chủ nhiệm Ngô Công Đức, vì muốn tờ DÂN VIỆT của mình khác hẳn mọi tờ khác, đã "tam cổ thảo luận" viêng nhà báo Thương Sinh, điều đình "mua" cả tờ kiếp CON ONG. Chủ Bút Thương Sinh bỗng đắt giá như một đóa cải lương trướng giải Thanh Tâm. Bạn đọc yên chí, nếu thấy Thương Sinh đi xe Toyota Corona mới toanh thì cứ hiểu là dân biểu Ngô công Đức đã "mua" được kếp tờ Thương Sinh. Còn chuyện Thương Sinh có viết cho DÂN VIỆT không thì hạ hồi phân giải.

ĐỪNG LÀM MẤT Ý NGHĨA CỦA ĐẠI ĐOÀN KẾT, ÔNG NGHỊ HIẾN

Một đảng viên (lực lượng viên) của lực lượng Đại Đoàn Kết, chả hiểu phát ngôn ký gì về ông Tôn Thất Thiện, Tổng trưởng Thông Tin nên Bộ Thông Tin dọa kiện. Nhưng rồi không ai kiện ai cả. Tường chuyện đã

hời ra cút tâu. Ai dè lực lượng Đại Đoàn Kết đề tâm thù ông Tôn Thất Thiện. Mũi dầy trong một quần hôi thảo ở Cần Thơ có ông nghị sĩ Nguyễn Gia Hiến chủ toạ, Đại Đoàn Kết lại phang ông Tôn Thất Thiện. Nói thật trong số quý vị lãnh tụ cái gọi là Lực Lượng Đại Đoàn Kết, Thương Sinh chỉ quý trọng có chiến sĩ già Nguyễn Văn Bách. Đây mới là người quân tử, nư vĩ có nhiệt tình. Còn thì xem xem ráo trội. Quý vị đả xít cái óc tự ái vật, tự tôn, chơi... cha và luôn luôn tưởng mình chính Công hay nhất nư c. Tại sao không mần ông Tôn Thất Thiện từ trước? Đợi khi ông ta sai lầm mới mần. Đờn ý. Khôn nói, dư luận cứ hiểu rằng tại ông Thiện dọa kiện thành thử Đại Đoàn Kết thủ dai, đề tâm tình một võ hớ hênh mà chơi ông ta.

Ôi, C úa Kì tở dạy rằng: Kẻ nào chơi con, con hãy bảo nó chơi con nữa đi. Kẻ nào bắt con đi một quãng đường, con hãy đi hai quãng... Nà Cầu không ngờ những ông như ông Nguyễn Gia Hiến, tranh đấu thì tranh đấu cho G áo hội rồi m'vi tới tổ quốc mà cóc chịu vâng ý Chúa. Thế thì (ấy quên, xé xì chửi) làm sao mà "lên với Cha ta ở trên trời" dạng?

ĐẾN LƯỢT NGƯỜI ĐỨC KHINH TA

Một đảng dân biểu qua Đức, tuyên bố ồm tôi là Đức quốc sẽ gia tăng viện trợ cho Giao Chỉ. Bên bị chính quyền Đức tổng giề vào họng. Họ bảo còn xét lại cái đã. Ai cũng biết, từ trước, Tây Đức đã luôn luôn viện trợ kỹ thuật cho Giao Chỉ. Họ thành lập cho ta vô khối trường kỹ thuật. Họ cho cả cái máy chế phân bón trị giá 2 triệu đô la xanh Mèo. Cái máy này, họ muốn ta đặt ở Nông Sơn. Nhưng hai năm nay, cái máy ịch quốc lợi dân này cứ nằm ở ở thương cảng Saigon. Cho nên người Đức rầu thúi ruột. Viện trợ máy chế phân bón cho chúng mày vì ông biết nước mày là nước nông nghiệp, ông thực sự giúp đỡ chứ không ông đã cho bét mì, dầu ô liu và pho mát vàng khè. Chúng mày lười thì mặc kệ chúng mày, ông dểch viện trợ nữa. Ông khinh chúng mày rồi.

Than ôi, quý đ'ng đặc trách nhân đồ viện trợ Giao Chỉ ta! Mặt quý đ'ng lần này chắc là đầy tro mí lý châu. Người ta đã lên bờ, rồng rã hai năm, dù các thứ xe du lịch, đồ hộp, súng đạn, giày thép gai, pháo, xú c'ng, xì líp, thuốc chơi lâu, thuốc ngừa đẻ, đồ chơi trẻ con vẫn vẫn... nhưng người ta chề lên bờ máy chế phân bón. T'lich cực với công việc máy chế phân bón để "mãng g'ê ca ca" à? Lên bờ xe máy Nhật, xe ô tô mới có tiền nặng chứ!

ĐI TÀU SUỐT

Nà Cầu hân hạnh loan báo đề quý bạn hay, phóng sự ĐI TÀU SUỐT của Thương Sinh do CON ONG xuất bản số đặc biệt sẽ phát hành vào cuối tháng này. Đã đọc hay chưa đọc, bạn đều phải mua cho bằng được ĐI TÀU SUỐT. Sách sẽ bán tại tuần báo Con Ong cho bạn nào thích có chữ ký của "vua sống sống" Thương Sinh. Bạn vẫn đọc hai tạp chí VĂN ĐỀ và QUẦN CHÚNG đấy chứ?

Chủ nhiệm NGUYỄN VĂN MINH
Chủ bút THƯƠNG SINH
Ngân phiếu đề tên NGUYỄN VĂN MINH
Thư từ, bài vở đề tên THƯƠNG SINH
In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sg

- ⊗ người lớn thích nọc nên đã đọc CON ONG
- ⊗ nhưng tất cả đều đọc

BÚP BÊ

tuần báo mật ong của tuổi thơ ngà ngọc
tuần báo của nhi đồng và bộ lão từ 7 đến 100 tuổi

DUYÊN ANH CHỦ TRƯỞNG
SẼ TỤC BẢN TRONG MỘT NGÀY GẦN ĐÂY